

Sygn. akt I CZ 44/12

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSA Andrzej Niedużak

w sprawie ze skargi W. S. o wznowienie postępowania
w sprawie z powództwa W. S.
przeciwko Polskiemu Związkowi Łowieckiemu w W.
o ochronę dóbr osobistych, ustalenie i nakazanie,
zakończzonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego
z dnia 11 sierpnia 2011 r., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2012 r.,
zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 16 grudnia 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę W. S. o wznowienie postępowania, albowiem nie została ona oparta na ustawowej podstawie wznowienia (art. 410 § 1 k.p.c.).

Z uzasadnienia postanowienia wynika, że W. S. w piśmie procesowym z dnia 16 sierpnia 2011 r. domagał się wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 11 sierpnia 2011 r., wydanym w sprawie z powództwa W. S. przeciwko Polskiemu Związkowi Łowieckiemu w W. o ochronę dóbr osobistych, ustalenie i nakazanie, prowadzonej pod sygn. akt I ACa W uzasadnieniu skargi wskazał, że w Polskim Związku Łowieckim działa zorganizowana grupa przestępcza, której członkowie wyłudzili od niego kilka tysięcy złotych, dopuścili się wielu przestępstw i wyrządzili szkodę Skarbowi Państwa. W ocenie żądającego wznowienia postępowania sędziowie Sądu Apelacyjnego, w sprawie, której dotyczy skarga o wznowienie, orzekali pod nadzorem członków wskazanej grupy przestępczej. W piśmie z dnia 17 października 2011 r. W. S. podał, że ustawową podstawę żądania wznowienia postępowania stanowi art. 399, art. 401, art. 403 k.p.c. i art. 32 i art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Powołując się na orzecznictwo, Sąd Apelacyjny przyjął, że badanie dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania nie ogranicza się do oceny, czy wskazane przez żądającego wznowienia postępowania okoliczności dają się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, lecz obejmuje także ustalenie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście zachodzi. W ocenie Sądu skarga W. S., w istocie oparta na podstawie przewidzianej w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c., podlega odrzuceniu, ponieważ nie ma podstaw do przyjęcia, że wskazana postawa wznowienia rzeczywiście zachodzi.

W zażaleniu pełnomocnik W. S. zarzucił, że Sąd z naruszeniem art. 410 § 1 k.p.c. zbadał także kwestię rzeczywistego wystąpienia wskazanej podstawy wznowienia postępowania. W konkluzji zażalenia wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. skarga o wznowienie postępowania nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega odrzuceniu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko, że przewidziana w przytoczonym przepisie kontrola skargi obejmuje badanie, czy skarga została oparta na ustawowych podstawach wznowienia wskazanych w art. 401, art. 401¹ i art. 403 k.p.c. oraz czy powołana w skardze podstawa wznowienia rzeczywiście zachodzi. W wyniku przeprowadzenia tej kontroli skarga o wznowienie postępowania ulega więc odrzuceniu nie tylko wtedy, gdy została ona oparta na innej podstawie wznowienia niż wskazana w ustawie, lecz także wtedy, gdy podstawa wznowienia sformułowana w sposób odpowiadający ustawie w rzeczywistości nie występuje (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 1968 r., I CZ 122/67, OSNC 1968, nr 6-8, poz. 154, z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, z dnia 14 grudnia 2006 r., I CZ 103/06, z dnia 30 maja 2007 r., I CZ 40/7, z dnia 10 lipca 2008 r., III CZ 28/08, niepubl.).

Przeprowadzając ocenę skargi o wznowienie postępowania na podstawie rozumianego w wyżej przedstawiony sposób art. 410 § 1 k.p.c., Sąd Apelacyjny – wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego – nie przekroczył określonych w tym przepisie granic kontroli skargi. Zarzut wydania zaskarżonego postanowienia z naruszeniem tego przepisu należało więc uznać za nieuzasadniony.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).